

သုတေသန (ဒုတိယအကြိမ်)
အချစ်သစ်ပင်

အခန်း(၁)

မင်းတို့ ကို ပြန်ပြောလိုက်ရင်တော့ အရင်ကလိုပဲ ငါကြောင်တယ် အပြောခံရမှာ သေချာတယ်။ ငါပြောလိုက်ရင် စကားအဆန်းတွေ ဖြစ်ဖြစ် နေတတ်တယ်လို့ မင်းတို့ က ထင်ထားကြတာကိုး။ တကယ် တော့ လူတိုင်းတစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ကြောင်နေတာပဲကွာ။ လူမသိအောင်ကြောင်တာနဲ့ လူသိအောင် ကြောင်တာပါပဲ ကွာတာပါ။

ငါကြားဖူးတယ်။ အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ စကား။ အေး.. အရူးစကား၊ သဘင်သည် စကားနဲ့ ကလေးစကားဟာ မှန်တတ်သတဲ့ ။ အေး ... သူပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ငါ့နားက မထွက်ဘူး။ ဘာလဲဆိုတော့...။

လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့စိတ်ထဲရှိတာ လုပ်တယ်။ သူ့အပြုအမူကို ပတ်ဝန်းကျင်က လက်မခံ နိုင်ရင် သူ့ကို အရူးလို့ ခေါ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံနိုင်ရင် လူကောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပါပဲတဲ့ ။

အေး . . . ငါပြောတဲ့ စကားတွေကို မင်းတို့ လက်မခံနိုင်သေးသရွေ့ ငါကြောင်တယ်ပဲ ထားလိုက် ကြပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ တနေ့နေ့မှာ မင်းတို့ လက်ခံလာကြမယ်လို့ ငါယုံပါတယ်ကွာ။

ဒီနေ့ မနက်ကတည်းက ငါ့မြင်ကွင်းတွေဟာ ထူးဆန်းနေတယ်ကွ။ ငါတွေ့ဖူး မြင်ဖူးနေကျ အရာရာတိုင်းဟာ အေး... အရာရာတိုင်းဆိုလို့ ပြောရအုံးမယ်။ ငါမြင်ဖူးနေကျအရာရာဆိုတာ သိပ်မများ ပါဘူး။ လူတွေနဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေနဲ့ သံတိုင်တွေပဲပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ လုံးတီးဆန်

ထမင်းနဲ့ ပဲဟင်းရည်ပျံ့လည်း ပါသပေါ့လေ။ ထားပါ. . . အဲဒီ အရာရာ တိုင်းကိုက ထူးဆန်းနေလေရဲ့ ။

ဘယ်လောက်အထိ ထူးဆန်းနေသလဲဆိုရင် ငါနဲ့ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သံတိုင်ကြီးတွေဟာ ခြူးပန်းခြူးနွယ်တွေလို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေကြတယ်။ ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းက အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေဟာ ဒီလှိုင်းကြီးတွေလို တဖြည်းဖြည်းမြင့်ရာက နိမ့်ဆင်းလာကြလေရဲ့ ။ ကဲ ... မထူးဆန်းဘူးလား။ အေး ... အေး ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်။ ငါကြောင်တယ်ပေါ့ကွာ။ ထားလိုက်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မျက်စိထဲတော့ အဲသလိုပဲ မြင်နေရတာ ပဲ သူငယ်ချင်းတို့ ။

မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မင်းတို့ မမြင်ဘူးပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်လို့ ရပါတယ်လေ။ ထောင်ထဲက သံတိုင်တွေဟာ ဘယ့်နှယ့် ခြူးပန်းခြူးနွယ်တွေလို တွန့်လိမ်နေပါ့မလဲ။ မဟုတ်ဖူးလား။

ထောင်သားတွေကီ၊ ထည့်လှောင်ထားတဲ့ သံတိုင်တွေဆိုတာ မျက်စိထဲ ကြည့်လို့ ကောင်း အောင် သံတံခါးညွန့်ရွှေဆီမှာ အော်ဒါပေးထားရတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးမှ မဟုတ်ပဲကလားကွ။ ပြီးကျနေတော့ ထောင်ကို ကာရံထားတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေဆိုတာလဲ ဘယ်လောက် ခိုင်ခံ့မယ်ဆိုတာ မင်းတို့ စဉ်း စားနိုင်ပါတယ်လေ။ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ပြီး ဒီလှိုင်းတွေလို နိမ့်ချိုမြင့်ချိုဖြစ်ပါ့မလဲ။

တကယ်တမ်း မဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ ငါလည်း သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်စိထဲမြင်မိတာကို ပြော နေရတာ ။

အင်း ... လောကမှာ အခြေအနေတစ်ခုပြောင်းတော့မယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီ အခြေအနေနဲ့ သက်ဆိုင်သမျှ အရာတိုင်းဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပုံသဏ္ဍာန်

တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲလားကွာ။

ဖြောင့်စင်းတဲ့ သံတိုင်တွေ ကောက်ကွေးကုန်တယ်။ ခိုင်ခံ့တဲ့ အုတ်
တံတိုင်းကြီးတွေ ယိုင်နဲ့ ကုန်တယ်။

ငါဒီနေ့ အခြေအနေပြောင်းတော့မှာ ကိုးကွ။ အေးလေကွာ ... လူဆို
တာ တစ်နေရာတည်းမှာ အမြဲနေပါ့မလဲ။ တခြားမကြည့်နဲ့ လေ အရင်
ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကဆို ငါဟာ မင်းတို့ နဲ့ သစ်တော်သီးပင်
တွေရဲ့ အောက်မှာ အတူတူအလုပ်လုပ်၊ အတူတူစားသောက်၊ အတူတူဂ
စ်တာခေါက် နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း ငါတစ်ယောက်
တည်း။ မဟုတ်ဘူး လေ။ မင်းတို့ နဲ့ ကင်း ကွာလို့ သာ တစ်ယောက်တ
ည်းပြောရတာ ။ ငါ့မှာ အဖော်အသစ်တွေတော့ ရှိတာပေါ့။ မင်းတို့ နဲ့
တော့ မတူဘူး။ တချို့က ငါ့လို သူသတ်ဖူးတဲ့ လူတွေ။ တချို့ကျတော့ ငါ
ထက် ပိုပြီးသတ်ဖူး ခဲ့တဲ့ လူတွေ၊ တချို့ကျတော့ သူခိုး၊ တချို့ကျတော့
ခါးပြ၊ တချို့က အိုကွာ ... ဘာညာကွံကွံစုံလို့ ... စုံလို့ ပေါ့။

မင်းတို့ နဲ့ တုန်းက ငါဟာ လူကောင်း။ ခု ငါဟာ လူဆိုး။ ဒါဟာ
အခြေအနေပြောင်းတာပဲပေါ့။ လွတ်လပ်သန့်ရှင်းတဲ့ ယာခင်းတွေပေါ်
က လေပြည်နဲ့ ကျဉ်းကျပ်ရှုပ်ထွေးတဲ့ သံတိုင်တွေကြားက လေပြည်ဟာ
ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ခု ငါအခြေအနေတစ်ခု ပြောင်းပြန်တော့မယ်။ မနက်ဖန်
အခြေအနေတစ်ခုပြောင်းလိမ့် မယ် သူငယ်ချင်းတို့ ။

ငါ မနက်ဖြန် လူကောင်းဘဝ ပြန်ဖြစ်တော့မယ်။ လွတ်လပ်သန့်စင်
တဲ့ လေပြည်ကို ရှုရှိုက်ခွင့်ရတော့မယ်။ ငါ မနက်ဖြန် ထောင်ကလွတ်မ
ယ် ချစ်သူငယ်ချင်းတို့ ...။

“အပြာ ... အဆောင်မှူးခေါ်နေတယ်”

ဒီနေရာမှာ တော့ တူတယ်ကွ။ မင်းတို့ ခေါ်သလိုပဲ၊ ငါ့ပို ထောင်သား အချင်းချင်းကရော ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တွေကပါ “အပြာ” တဲ့ ။ ပါးစပ် ခံတွင်းတွေ့လို့ ခေါ်နေကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ထောင်ကို ရောက် ဟကတည်းက နာမည်စာရင်းပေးတဲ့ အခါ နာမည်ဘယ်နှမျိုးရှိသလဲ။ ရှိ သလောက်ပေးရတယ်။ မင်းတို့ လည်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ဖူးမှာ ပေါ့။ ငြိမ်းကျော်(ခေါ်) အဘိုးကြီး (ခေါ်) အီစွတ် (ခေါ်) ဘာခေါ်ညာခေါ်နဲ့ လေ ...။ အေး ... အဲ့သလိုပဲ။ ငါ့နာမည်ပေးတဲ့ အခါမှာ လဲ ကြည်ပြာ(ခေါ်) အပြာလို့ ပေးရတယ်။ နာမည်ကြားရစက သူတို့ လည်း ပြုံးကြသေးတ ယ်ကွ။ နောက်တော့လည်း ရိုးပြီး ခေါ်ရတာ ရှောရှောရှူရှူ ဖြစ်သွားတာ ပါပဲလေ ...။ ‘အပြာ’တဲ့ ။

ငါ ထောင်ဝါဒါနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ တို့ အဆောင်မှူးက ငါ့ကိုချစ်တ ယ်ကွ။ သူကဆိုရင် ငါ့ကို ‘အပြာလေး’လို့ ခေါ်တာ။ မရယ်ကြနဲ့ လေကွာ ။

“အပြာလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“မနက်ဖန် ဘာနေလဲ သိရဲ့ လား”

“ရှင်လူထွက်တဲ့ နေ့တော့ မဟုတ်ဖူးဆရာ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ ဆိုတာတော့ သေချာပါ တယ်”

အဆောင်မှူးက အားရပါးရရယ်တယ်။

“မင်း အဲဒီ လို စကားတတ်လို့ တို့ မင်းကိုချစ်ရတာ ပေါ့ အပြာရယ်။
အေး ... အေး .. ရှင်လူထွက်တဲ့ နေ့၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့နဲ့ ထောင်က
လွတ်တဲ့ နေ့တွေဟာ အပျော်ဆုံးနေ့တွေပေါ့၊ မင်း ဒီနေ့ လွတ်ရက် မဟု
တ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်ပါတယ် ဆရာ”

‘အေး ... အပြင်ရောက်ရင် လိမ္မာအောင်နေ၊ မင်းက လိမ္မာပြီးသားပါ
ကွာ၊ ငါတို့ ဆီလည်း အလည်လာခဲ့အုံးပေါ့’

‘ခင်ဗျာ ...’

‘ဟား ... ဟား... ငါ့အိမ်ကို အလည်ခေါ်တာပါကွ အပြာရ၊ ဘာတုန်း
မင်းက ထောင်ကို သိပ်ကြောက်နေပြီလား’

‘ထောင်ကိုကြောက်တာ နည်းနည်းပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အပြင်ကိုလွ
မ်းလို့ ပါ’

‘မင်းမှာ လွမ်းစရာ ရည်းစားကျန်ခဲ့လို့ လား’

ငါ ဘယ်သူ့မျက်နှာကို ကွက်ကနဲ သတိရလိုက်မယ်ဆိုတာ မင်းတို့
သိမှာ ပေါ့ကွာ။ အေး ... အမေ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိသလို အိမ်န
န်းမေရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မြင်မိမယ်ဆိုတာ ပြော ပြစရာတောင် မလိုပါ
ဘူး

‘ထောင်ထဲရောက်တဲ့ အခါ အပြင်လောကရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ကျွန်
တော် အလွမ်းဆုံးပဲ ဆရာ’

‘မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ဒီကို ပြန်မလာနဲ့ တော့ ဟုတ်လား၊ အပြာ

ထောင်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကျ ဘူးရင် အကောင်းဆုံးပဲ ... ဆိုစမ်းပါအုံး မင်းရဲ့ ရှေ့ရေးအစီအစဉ်...’

‘ကျွန်တော် အောင်ပန်းကို ပြန်မယ်ဆရာ။ ခြံပြန်လုပ်မယ်၊ ကျောင်းပြန်တက်မယ်၊ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ပြီးမှ ကျွန်တော်ပိုပြီးအားအင် တွေပြည့်လာသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်လွတ်လပ်စွာ ရုန်းကန်ခွင့်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ခုပိုပြီး သိနေပြီ ဆရာ’

“အေး ... အေး... ကောင်းပါလေကွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်း ပြန်ဖို့ စရိတ်စက ကော...”

“ပြေလည်မှာ ပါ ဆရာ၊ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်သစ်တော်သီးသွင်းတဲ့ ဒိုင်တစ်ခုရှိပါတယ်။ သူတို့ လည်း ကျွန်တော်ကို သားသမီးလို ခင်ရှာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့နေတဲ့ လူ တွေလေ”

“သူတို့ က လုံးဝတာဝန်ယူမလား”

“ယူမှာ ပါ ဆရာ”

“မသေချာပါလား အပြာရဲ့ ၊ ကဲ ... ကဲ... ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပျံ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆောင်မှူးဆိုတာ ဆင်းရဲသားပဲနော်။ စရိတ်စကအကုန်တော့ တာဝန်ယူနိုင်ဘူး။ ကဲ ... ထောင်ကထွက်ထွက်ချင်း သာ ငါ့အိမ်ဝင်ခဲ့အုံး ငါ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား၊ မင်းကို လွတ်မယ့်အချိန်ဆို ငါ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ငါ့အိမ်ကို ဘယ်သူမေးမေးရတယ် ဟုတ်လား”

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ’

‘အေး ... ပြန်တော့ အဆောင်ကို’

ငါ လှည့်ပြန်ခဲ့တယ်။ သူ့အခန်းဝရောက်မှ သူက ထပ်ခေါ်ပြန်တယ်။

‘အပြာ ငါတစ်ခုမှာ ဖို့ မေ့သွားတယ်’

သူက ငါ့ကို ပြုံးကြည့်တယ်။ သူ့အပြုံးက အဓိပ္ပာယ်ရှိလှတယ်။ ခေ
တ်လူငယ်တစ်ယောက်ကို ရှေးလူကြီးတစ်ယောက်က ဆုံးမခါနီး
ပြုံးပုံမျိုးကွ၊ သိလား

‘ငါမှာ တာ သေသေချာချာမှတ် အပြာ၊ ထောင်ဘူးဝကထွက်သွားတဲ့
အခါ ထောင်ဘူးဝဘက် ကို ယောင်လို့ တောင်မှ လှည့်မကြည့်လေနဲ့ ၊ ပြ
န်ဝင်ရတတ်သတဲ့ ’

* * *

သူငယ်ချင်းတို့ ရေ ...။

လူ့သဘာဝ တစ်ခုကို မင်းတို့ လည်း နားလည်ကြမှာ ပါ။ ဘာလဲဆို
တော့ ဆိုကြပါစို့ကွာ။

တို့ တစ်တွေချစ်တဲ့ သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ကြမယ်၊ နောက်လာမယ့်ဆယ်ရက်
မြောက်နေ့မှာ တွေ့ရမယ်ဆိုရင်ရင်ခုန်ကြတာပဲ၊ ထားကွာ။ တွေ့ရမှာ
လည်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကဲ ... ဒါဆိုရင် အဲသလို ချစ်သူနဲ့
တွေ့ကြရတော့မယ်လို့ သိသိချင်း တို့ တစ်တွေဟာ နှလုံးသွေးရပ် သွားမ
တတ် ရင်ခုန်ကြည်နူး

ရမြဲပဲ မဟုတ်လား။ အေး ... ဒီလိုနဲ့ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရဖို့ ကတစ်ရက်၊ န
စ်ရက်၊ သုံးရက်ဆိုသလို ကြာလာတဲ့ အခါ
နည်းနည်းရင်ခုန်သက်သာသွားပြန်ရောပေါ့။ အနည်ထိုင်သွားတဲ့ သ

ဘောကွာ။ ဟုတ်ကဲ့လား။

တစ်ခါဒီလိုကနေ မနက်ဖြန်လိုမှာ တွေ့ရတော့မယ်ဆိုရင် ပထမတုန်းကလို တစ်ခါပြန်ပြီးရင်ခုန်

လာပြန်ရောလေ။ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ဖူးကြတယ် မဟုတ်လားကွ၊ ဟေ ...’

ဥပမာကွာ တို့ ထမင်းဆာတယ်၊ ဘာမှ စားစရာမရှိဘူး။ ဒီအခါ အဆာခံရတာ နည်းနည်း သက်သာတယ်။ အဲ ... ထမင်းဆာနေတုန်း စားစရာသောက်စရာတစ်ခုခုကိုတွေ့လိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ စောစောက ဘာမှ စားစရာမရှိတုန်း ဆာတာထက် ပိုပြီး ဆာလောက်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ အေး ... အဲ့လိုမျိုးပေါ့။

ဒါထက် ဥပမာရှင်းရှင်းပေးရရင်တော့ကွာ။ ငါ့အဘိုးပြောသလို ‘အိမ်သာမြင်မှ ပိုပြီး ယိုချင်လာသကွာ’ဆိုတာမျိုးပေါ့။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းတို့ မနက်ဖြန် လွတ်တော့မယ်ဆိုကာမှ ဒီညမှာ ငါပိုလို့ လွမ်းမိနေတာပဲ။ အေးပေါ့ ... မင်းတို့ ကိုရောပေါ့။ အမေ့ကိုရောပေါ့။ ပြီးတော့ကျတော့ အိမ်နန်းမေ့ကိုရောပေါ့။

လွမ်းတာမှ ထောင်ထဲရောက်ရောက်ချင်းညက လွမ်းရတာ ထက် တောင်ပိုအုံးမယ် ထင်ရဲ့ ကွာ။

ကွာ ... ညနေကလည်း ထမင်းတောင် မစားနိုင်ဘူး။ ပျော်လွန်းလို့ ။ ခုလည်း အိပ်ချိန်တန်နေပြီ။ လုံးဝအိပ်မရဘူး။ ပျော်လွန်းလို့ အိပ်မပျော်တော့တာပေါ့။

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းတယ်ကွာ။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း နားမလည်နိုင်ဘူး။ ။

ထောင်ထဲရောက်တဲ့ နေ့ကစပြီး လုံးဝမငိုဘူးတဲ့ ငါဟာ ခု မျက်ရည်

တွေကျနေမိတယ်။ ဘယ်လိုထိန်းထားလို့ မှ မရဘူးကွာ။ နံဘေးကလူ
တွေမကြားရအောင် မျက်နှာနဲ့ ခေါင်းအုံးအပ်ပြီး ကြိတ်ကြိတ်ရှိုက်နေရ
တယ်။ ဝမ်းနည်းလာတာကလည်း မကြုံဖူးအောင်ပဲ။ အဲ့ဒါ ဘာလို့ လဲကွ
ဟင် ...။ မင်းတို့ ကော သိကြရဲ့ လား။

ဒါပေမဲ့ ငိုရတာ ကတော့ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ ကဲ ... မထူးဆန်း
ဘူးလား။ ငိုလို့ ကောင်း တယ်တဲ့ ။ ငိုရတာ ကောင်းတယ်တဲ့ ...။ ဘယ်
လိုခံစားမှုစသဘောတွေများ လဲကွာ။

ပြီးတော့လဲကွာ ဒီညကျခါမှ အပြင်လောကရဲ့ အကြောင်းကို စိတ်
ကူးရတာ ဘယ်လိုခံတွင်း တွေ့မှန်း မသိဘူး။

အင်း ... မျှော်လင့်ချက်ရှိ လာပြီဆိုရင် စိတ်ကူးယဉ်ရတာ တယ်ပျော်
စရာကောင်းပါလား။

စိတ်ကူးယဉ်ရတာ ပျော်စရာကောင်းသလို အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့
အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်စဉ်းစားရတာ လည်း ပျော်စရာကောင်းတာ
ပဲ။ ပျော်စရာကောင်းရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ။ မှတ်မိလိုက်တဲ့ မှတ်ဉာဏ်က
လည်း မပြောပါနဲ့ တော့ကွာ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလိုပဲ။

ငါ့ရဲ့ အတိတ်အဖြစ်အပျက်တွေက အစီအရီ စီကာစဉ်ကာ ပေါ်လာ
တယ်။ ပထမဆုံး သတိရ

တာက အဖေ။

* * *

ဟိုး ... ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှာ နှမ်းပန်းခင်းတွေကို တွေ့ရတယ်။ ရှမ်း
တောင်ကုန်းတွေရဲ့ သဘော အတိုင်း နိမ့်ချိုမြင့်ချိုလှိုင်းထနေတဲ့ မြေပြင်
ပေါ်မှာ နှင်းမှုန့်တွေ ဖြူးထားသလိုပဲ။ သိပ်လှတဲ့ နှမ်းပန်း ခင်းတွေ။ အ
ရောင်ကတော့ အဝါရောင်တွေထဲမှာ အညံ့ဆုံးအရောင်ပဲ။ စဉ်းစားကြ
ည့်လေ ... နှင်းရောင်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ လဲ မသိဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
တောင်တန်းပြာတွေရယ်။ ဟိုး ... က မိုးကောင်းကင်ရယ်။ နံဘေးနားက
အုံ့မှိုငြင်းနေတဲ့ ထင်းရှူးပင်တန်းကြီးရယ် ပြောက်တိပြောက်ကျားကျ နေ
တဲ့ နေရောင်ရယ်။ ဒီသဘာဝ အလှတွေနဲ့ နှင်းဝါရောင်နှမ်းပန်းခင်း
တွေဟာ သူ့အလိုလို အစပ် အဟပ်တည့်ပြီး လှနေတယ်။ ငါကတော့ လှ
တယ်လို့ ထင်တာပဲ။

ငါ သစ်တော်သီးခြုံကိုရောက်တိုင်း အဲ့ဒီနှမ်းပန်းခင်းကြီးကို ခဏခ
ဏမျှော်ကြည့်နေမိတာပဲ။ တစ်နေ့နေ့ ငါတို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်ခြံနဲ့ စို
က်ပျိုးနိုင်တဲ့ အခါ အဲ့လိုမျိုး နှမ်းပန်းခင်းတွေကြုံရဦးမယ်။

အင်း ... ငါကတော့ အမြဲစိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ ကောင်ပဲ။ စိတ်ကူးဆို
တာ တကယ့်လက်တွေ့နဲ့ မကင်းကွာရင် ယဉ်ချင်တိုင်းယဉ်လိုက်စမ်း၊
မဖြစ်လာနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ငါယုံတယ်။

ငါ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေက အများကြီးပဲ။ နှမ်းပန်းခင်းတွေကိုကြုံဖို့
ရော၊ သစ်တော်သီးမျိုး ကောင်းတွေ ထပ်စိုက်ဖို့ ရော၊ ငါ ဆယ်တန်း
အောင်ရင် စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ရော၊ တက္ကသိုလ် ကရတဲ့ ပ
ညာနဲ့ စိုက်ပျိုးခင်းတွေကို အလှဆုံး၊ အကောင်းဆုံး၊ အအောင်မြင်ဆုံးဖြ
စ်အောင် ဆော်ပြမယ်။ ဆော်မယ်တိုတာ စိုက်မယ်၊ ပျိုးမယ်လို့ ပြောတာ
ကွ၊ သိလား။ ထားပါလေ၊ ဒါတွေက နောက်မှ လုပ်ရမယ့်အလုပ် ၊လော
လောဆယ် စိတ်ကူး ... ။

ခုလုပ်ရင် ခုဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုလည်း ငါ စဉ်းစားထားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ငါစဉ်းစားရရင် ငါ ထမင်းတောင် မဆာဘူး။ သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်။ လူငယ်ဆိုတာ တက်ကြွရမယ်လို့ ငါ့ဆရာက ပြောတယ်။ ဒါပဲထင်တယ် ငါ့စိတ်ကူးလေးတွေ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ (အကောင် အထည်ဖော်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ) စိတ်ကူးမိတိုင်း ငါ တက်ကြွမိတာပဲ။

အဲ့ဒီ ငါပြောတဲ့ စိတ်ကူးဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး ။ ငါတို့ ခုစိုက်ပျိုး နေတဲ့ သစ်တော်သီးခြံကို ခုထက်ပိုပြီး တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် လုပ် ဖို့ ပဲ။ ခုဆို ဒီသစ်တော်သီးခြံမှာ အလုပ်သမားဆိုလို့ ငါရယ်၊ ငါ့အဖေရ ယ်၊ ငါ့အမေရယ် ... ဒါပဲ။ အဖေက သစ်တော်သီးနဲ့ ပတ်သတ်လို့ တော့ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေကဆိုရင် ‘ကိုဘကြည်က သစ်တော်သီး ပင်ဖက်ပြီးမွေလားတာကွ’ လို့ တောင် နောက်ကျတာ၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ... ဘယ်လောက်ပဲ ကျွမ်းကျင် ကျွမ်းကျင် ဝန်နဲ့ အားမမျှရင် အလေအလွင့်၊ အပျက်အစီးဆိုတာ ရှိစမြဲပဲပေါ့။

ငါ့အဖေက ဘယ်လောက်ပဲ ခြံလုပ်ငန်းမှာ ကျွန်းကျင်တယ်ဆိုပေမ ယ့် ငါကလည်း ကျောင်းက ပြန်တာနဲ့ အဖေ့ကို ကူပြီး ခြံထဲဆင်းတယ် ဆိုပေမယ့် ... ကွာ ဘယ်မှာ လာပြီး အလုပ်ကကောင်း ကောင်းဖြစ်မှာ လဲ။ ဟိုကမိုးယို၊ ဒီကမိုးယိုနဲ့ ဇရပ်ကြီးလိုသာ နေမှာ ပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ရာသီ ကဆိုရင် သစ်တော်သီးတွေ ငါးပုံတစ်ပုံလောက် ပုပ်ကုန်တယ်၊ ပိုးကျ တာ။ ရတဲ့ အသီးတွေကျတော့လည်း စံချိန်မီအောင် မဖွဲ့ဖြူးဘူး၊ အရှုံးမ ပေါ်ရုံတစ်မယ်ပဲ။

ဒါ ဘာကြောင့်ထင်သလဲ။ အလုပ်သမားနည်းလို့ ပေါ့ကွ။ ဒီသစ် တော်သီးခြံကြီးတစ်ခြံလုံးကို အသီးခူးချိန်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ အလုပ်မှန်

သမျှ အဖေရယ် အမေရယ် ငါရယ် သုံးယောက်တည်း ခိုင်ခံ လုပ်နေတဲ့ နောက် ဘယ်မှာ လာပြီး နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိပါ့မလဲ။ ဒါဟာအဓိကအပြစ်ပဲ ။

ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဖေက ဇွတ်သမား ၊ ရှေးရိုးအစဉ်အလာ အစွဲကြီးတယ်။ စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စမှာ မိရိုးဖလာနည်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သိပ္ပံကိုမှ အားမကိုးဘူးဆိုတော့ကာ ...။ တစ်ခါ တစ်ခါဆေးကုလို့ ရပေမယ့် မကုဘဲနေသလို ဆုံးရှုံးမှုတွေ ကြုံရတာ ပဲပေါ့။

မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အသားဝါရောဂါဆိုတာ တို့ နိုင်ငံသမိုင်းမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ရောဂါ မဟုတ်တာ။ သိပ္ပံသဘောအရ သဘာဝ အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုကြောင့် တစ်နေ့မနေ့ကမှ ထူးထူး ဆန်းဆန်းထဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒီသဘောအတိုင်းပဲ သစ်ပင်ပန်းမန်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ ရောဂါဆန်း တွေဆိုတာလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ ဒါကို ရှေးရိုးနည်းနဲ့ ကုလို့ တော့ဘယ်ရမလဲ။ သိပ္ပံနည်း သိပ္ပံဆေးနဲ့ ကုမှ ပေါ့။ ဒါကို ငါ့ဖားသားကြီးက လုံးဝလက်မခံဘူးကွ။ ဒီမှာ တင် မဆုံးရှုံးသင့်တာတွေ ဆုံးရှုံးကုန်တော့တာပဲပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ အဓိကအကျဆုံးအချက်ကတော့ ခြံလုပ်ငန်းနဲ့ အလုပ်လုပ်မယ့်သူ မမျှတ တာပဲလို့ ငါထင်တယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အဖေ့ကို ငါဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားနေတာကြာပြီ ။

ငါတို့ ခြံဟိုဘက် တစ်ခြံကျော်က ‘အိုက်ပေါင်း’ တို့ ခြံဆိုရင်ကွာ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက် အားကျစရာကောင်းလဲ။ အိုက်ပေါင်းအဖေက ခြံလုပ်ငန်းကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်တယ်။ အိုက်ပေါင်းနဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ကြတယ်။ တပျော်တပါးကြီးပဲ။ အလေအလွင့်

လည်း နည်း သေးတယ်၊ ပိုပြီးတော့လည်း သီးနှံထွက်တယ်။ ငါဖြင့်လေ အိုက်ပေါင်းတို့ ခြံကိုမြင်ရတိုင်း ငါတို့ ခြံ အတွက် အားမလို အားမရ ဖြစ် မိတယ်။

ငါတို့ ခြံကိုလည်း ငါနဲ့ မင်းတို့ နဲ့ သာပေါင်းပြီး လုပ်ကိုင်လိုက်ရရင် အင်း ...။

* * *

‘အဖေ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းဗျာ’

ငါ စိတ်ပျက်အားငယ်သံနဲ့ အဖေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ ငါ လင်ညှိုးညွှန်ရာကို အဖေက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်တယ်။ သစ်တော်သီးပင်တစ်ပင်မှာ အသီးတစ်ဝက်လောက်က ပိုးကျ နေတယ်။

အဖေရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာကတော့ဒါပဲ။ ပိုးကိုက်လို့ ပျက်စီးနေတဲ့ သစ်သီးတွေကို ကြည့် နေတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်လိုပြုပြင်ရလဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ပဲ ကြည့်တယ်။ စိတ်ပျက်အားလျှော့တဲ့ အမူအရာ မပါဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း အဖေဟာ ဇွတ်တရွတ်သမားဖြစ်နေတာပဲ။ အဖေဟာ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ယုံ ကြည်တယ်။ ဇွဲလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ အလံမလှဲစတမ်းထဲကပဲ။ စိုက်ပျိုးရေးမှာ ရှေးရိုးစဉ်လာနည်း ကို လုံးဝလက်မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အတွက် တစ်ခါတစ်ခါ အားမလို အားမရဖြစ်ရပေမယ့် အဲဒီဇွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့ သူ့ဇွဲကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပဲ။

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်တဲ့ နေရာမှာ တော့ အဖေဟာ နံပါတ်ဝမ်းပဲ။

‘ဒါကတော့ ရာသီပိုးပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုလောက်များများ ကျတာကတော့ ဆိုးသကွာ’

ကဲ ... အဖေမှတ်ချက်။

ငါ့အဖေကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်တယ်။

‘အိုက်ပေါင်းတို့ ခြံလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်တယ် အဖေ’

‘အေးပါကွာ ... ရာသီပိုးပါဆိုနေမှ ပဲ’

‘ မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ အဲဒါ ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ ဖျန်းလိုက်တာ ကျန်တဲ့ အသီးတွေ ပိုးဆက်မကျတော့ ဘူးတဲ့ ’

အဖေက ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ခါလိုက်တယ်။ စုပ်တစ်ချက် သတ်လိုက်တယ်။ ဒါက အဖေအကျင့်ပဲ။ တစ်ခုခု သူ့ကို အတိုက်အခံလုပ်လာရင် ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်တယ်။

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ တော်နေ ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းထားတဲ့ အပင်က အသီးတွေစားလို့ လူတွေ ဒုက္ခ ရောက်ကုန်မှ ဖြင့် ...’

‘အဲဒီ ပိုးသတ်ဆေးက လူကို ဥပါဒ်မပေးဘူးတဲ့ အဖေ’

‘ပြောနိုင်သလားကွ’

‘အိုက်ပေါင်းတို့ ကတော့ ဒီလိုပဲ’

ငါ့စကားကို အဆက်မခံတော့ဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း အပြတ်ကောတော့တာပဲ။

‘နင့်အမေကလွှားတဲ့ ၊ အိုက်ပေါင်းပဲ ခဏခဏထည့်ပြောနေတာပဲ’

ငါ ဘာမှ အထွန့်မတက်ရဲတော့ဘူး။ ဘာပြောလို့ ရမှာ လဲ၊ ငါ့ဖေမို့လို့ ပေါ့ကွာ။

ငါက လူငယ်၊ ငါ့အဖေက လူကြီး၊ အေးလေ ... ဒါက ဘာထူးဆန်း လို့ လဲ။ ဒါပေမဲ့

ငါပြောချင်တာက လူကြီးနဲ့ လူငယ်ရဲ့ သဘာဝ ။

လူငယ်ဆိုတာ စိတ်တက်ကြွလွယ်တယ်၊ စိတ်ထိခိုက်လွယ်တယ်။ လူ ကြီးဆိုတာ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်တယ်။

စောစောက ငါ့စကားမအောင်မြင်လို့ ငါနည်းနည်းတော့ ဝမ်းနည်းမိ တယ်။ အဖေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။

ငါတို့ ထမင်းစားနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ငါစိတ်ပျက်နေတာကို အဖေ သိ သွားတယ်။

ပြောရအုံးမယ်၊ တို့ မိသားစုဟာ မနက်စာကို ခြံထဲမှာ ပဲ စားကြတယ်။ အမေက ချိုင့်နဲ့ ထမင်းလာ ပို့တယ်။ အိမ်က ခြံရဲ့ အစပ်မှာ ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် တို့ အိမ်ပြန်မစားဘူး။ ဒါက လာမှ သိပ်အကြောင်း အချက်မ ရှိပါဘူး။ တို့ မိသားစု (အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ငါရယ်) သစ်တော်သီးပင် အရိပ်မှာ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့စားရတာ အရသာတွေ့လို့ ပဲ။

အေး ... အဲ့သလို ထမင်းစားနေတုန်း အဖေက ငါ့ကို စောစောကစ ကား ပြန်ကောက်တယ်။

‘စိတ်ပျက်သွားသလား’

‘ဘာကိုလဲ အဖေ’

‘ခုနက ဖေဖေဆူတဲ့ ကိစ္စ၊ သစ်တော်သီးတွေ ပိုးကျတာနဲ့ ပတ်သတ်

တဲ့ ကိစ္စ’

‘မညစ်ပါဘူး ဖေဖေ’

‘အေး ... မညစ်ဖူးဆိုရင် မင်းမျက်နှာကို ပြင်စမ်းကွာ၊ မှုန်ကုပ်ကုပ် လုပ်မနေနဲ့ ’

ဖေဖေဟာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သလောက် အမြဲတမ်းအနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားတယ်။

မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါကွာ၊ အရှုံးပေးရတဲ့ လူဆိုတာ အနည်းနဲ့ အများ စိတ်ထိခိုက်ရတာ ပဲ မဟုတ်လား၊ အေး ... ငါ့အဖေကလေ အဲ့သလို ရှုံးလို့ စိတ်ထိခိုက်ပြန်ရင်လည်း မကြိုက်တတ်ဘူး။ ဒီလောက်ဆိုရင် ငါ့အဖေရဲ့ စိတ်ဓါတ် ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ်၊ ဘယ်လောက် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိလောက်ရောပေါ့။

ထမင်းစားပြီးကြလို့ တို့ သားအမိ၊ သားအဖတွေ ရေနွေးကြမ်းထိုင် သောက်ရင်း ခဏအပန်းဖြေ နေကြတုန်း ငါက စကားပြန်စတယ်။

‘အဖေ အလုပ်လုပ်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလား’

‘ငါ အလုပ်လုပ်ရလို့ ပင်ပန်းတယ် ညည်းတာ မင်းတစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ကြားဖူးသလား’

‘အဲ့သလိုကြားဖူးဖို့ ဝေးလို့ အဖေ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အလဟဿထိုင် နေတာတောင် ကျွန်တော် မတွေ့ပါဘူး အဖေ’

‘ဒါဆို မင်းက ဘာလို့ အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းသလား မေးရသလဲ ကွ ဟေ ...’

‘မဟုတ်ပါဘူး အဖေ ၊ အဖေ့အသက်ကထောက် လာပြီ မဟုတ်လား

လာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်က လောက်တော့ ...’

‘ဘာလဲကွ မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးနေတာလား’

‘အဖေ့ကို အထင်မသေးပါဘူး အဖေ။ သဘာဝ တရားကို အထင်ကြီး နေတာပါ’

‘ဘာ .. သဘာဝ လဲ’

‘လူဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းအသက်ကြီး လာပြီး အားအင်တွေဆုတ်ယုတ်လာတတ်တဲ့ သဘာဝပါ’

‘သောက်ကြီးသောက်ကျယ်စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ မင်း အဓိကပြောချင်တာ ဘာလဲ ၊ အဲဒါပဲ ပြော’

ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်သားကွ၊ သိလား ငါ တကယ်တမ်းအဓိကပြောချင်နေတာက အဖေ အသက်ကြီးလာလို့ အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ။ အဖေအသက်က အခုမှ လေးဆယ်ကျော်ရုံရှိသေးတာ။ အလုပ်လုပ်လို့ အရှိန်အကောင်းဆုံး အရွယ်ပေါ့။

တကယ်တမ်းငါပြောချင်နေတာက တို့ သစ်တော်သီးခြံမှာ အလုပ်သမားရှာပြီး လုပ်အား တိုးမြှင့်ဖို့ ပဲ။ လုပ်အားတွေထပ်တိုးပြီး သီးထွက်ပိုအောင်၊ သစ်သီးတွေ ပိုးကျတဲ့ ဒဏ်ရာကို ကာကွယ်နိုင်အောင်၊ အလေအလွင့်၊ အဆုံးအရှုံးနည်းပါးအောင် စီစဉ်ချင်တဲ့ အကြောင်းပြောဖို့ ၊ သဘောကတော့ကွာ၊ အဖေအသက်ကြီးပြီ အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာကို အကြောင်းပြပြီး အလုပ်သမားထပ်ရှာဖို့ ၊ တိုက်တွန်းဖို့ ငါက စကားစတာ၊ အဲဒါကို အဖေကရိပ်မိတယ်နဲ့ တူတယ်။

ဒါနဲ့ ငါလည်း မထူးဘူးဆိုပြီး အရဲစွန့်ပြောရတော့တာပဲ။

‘ဒီလိုပါ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံရဲ့ အကျယ်အဝန်း၊ သီးပင်အရေအတွက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ လုပ် အားက မမျှဘူးဖြစ်နေလို့ ပါ’

‘ဟေ့ကောင် စကားပြောရင် လူလိုပြောကွ၊ ပညာလေးဆယ်တန်း လောက်ရောက်တာနဲ့ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောချင်လာတော့ တာပဲကိုး’

စကားကြောင်းတစ်ခု အဖေပြောင်းတိုင်းသာ လိုက်ပြောင်းနေလို့ ကတော့ လိုရင်းကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့် ...။

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခြံအလုပ်ကများ ပြီး လုပ်မယ့်လူက နည်းနေတာကို ပြောတာပါ’

‘တို့ နိုင်နိုင်နင်းနင်းလုပ်နိုင်သား မဟုတ်လားကွ’

‘နိုင်နိုင်နင်းနင်းတော့ လုပ်နိုင်တာပေါ့ အဖေ၊ ဒါပေမဲ့ အိတ်ပေါက်နဲ့ ဖားကောက်သလို ...’

‘ဘာလဲ ... ငါလုပ်သမျှက အရာမထင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး အဖေရာ၊ အဖေ အပင်ပန်းခံရသလောက် အဖေ အကျိုးမခံစားရတာ ကို ပြောချင်တာပါ’

ဒီစကားအတွက်တော့ အဖေတွေ့သွားတယ်။ အဘိုးကြီး တွေမယ့် သာတွေ့သွားတာကွ ၊ အမှန်တော့ ငါပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ဟာ ‘ လုပ်သမျှ အရာမထင်ဘူး’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ အဖေ ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။

‘အင်း ... ငါ့အလိုအရတော့ ငါအလုပ်လုပ်တယ်၊ ထမင်းစားနေရတယ်၊ လိုအပ်သလောက် ဝတ်ဆင်နေရတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲကွာ။ ဒါပေ

မဲ့ မင်းကလူငယ်၊ မင်းအတွက် ငါ စဉ်းစားရမှာ ပေါ့။ မင်းပညာရေး မင်း စားဝတ်နေရေး စသဖြင့်ပေါ့။ သူများ တကာဂ္ဂယ်တူတန်းတူတွေလောက်တော့ ထားနိုင်ရမှာ ပေါ့။ အေးကွာ ... တို့ ခြံ ခုထက်ပိုပြီး သီးနှံထွက်အောင် လုပ်ရမှာ ပေါ့’

ငါ့စကား အောင်မြင်တော့မှာ မို့ ငါဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ။

အေး ... အဖေ ခုထက်ပိုပြီး အလုပ်လုပ်ပါ့မယ် သားရယ်တဲ့ ’

ကိုင်း ... အဲဒါ အဖေရဲ့ သီးနှံအထွက်တိုးဖို့ အလေအလွင့်နည်းပါးဖို့ စီမံကိန်းပဲ၊ မှတ်ကရော။

‘ဒီလိုပါ အဖေ၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိနေလို့ ပါ။ ဖေဖေလည်း အသက်ကြီးပြီ’

‘ငါ ခုမှ လေးဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပါကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဆေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထက်တော့ အသက်ကြီးနေပါပြီ၊ ဒီတော့ ဖေဖေတာဝန်တချို့ကို ကျွန်တော့်ကိုခွဲပြီး ...’

‘ခုလည်း မင်းကျရာကနေ လုပ်နေသားပဲ သားရဲ့ ’

‘ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက တတ်နိုင်သလောက် ဖေဖေကိုယ်တိုင်မလုပ်ပဲ ခြံလုပ်ငန်းကို ကွပ်ကဲကြပ်မတ်ပေးပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေက ...’

‘လူရှုပ်ရင် စကားရှုပ်ပါတယ်ကွာ’

‘ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းလည်း ဖေဖေသိပါတယ်ဗျာ။

ဒီကောင်တွေဟာ ကျွန်တော်ကိုရော ဖေဖေတို့ ၊ မေမေတို့ ကိုပါ ချစ်တဲ့ လူတွေပါ။ ဘာမှ ပြဿနာလုပ်မယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။’

‘ဟုတ်ပါပြီ။ သူတို့ လူကောင်းသူကောင်းလေးတွေဆိုတာ ငါသိပါတယ် ငါဆိုလိုတာက သူတို့ က ပြဿနာများ လာမှာ ကို ပြောတာ’

‘မများ စေရပါဘူး ဖေဖေ၊ လုပ်ခအနေနဲ့ လည်း ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားသဘောလောက် ပေးရမှာ ပါ’

‘ပေးရမှာ တော့ ပေးရမှာ ပဲ မဟုတ်လား’

‘ပေးရတာ နဲ့ အမျှ သီးနှံထွက်လည်း တိုးလာမှာ မို့ ...’

‘ငါလုပ်နေတာ သီးနှံထွက်လျော့နေလို့ လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ လုပ်အားများ လာတော့ ကုန်ထွက်ပိုလာမှာ ကို ပြောတာပါ’

‘ပြဿနာတွေလည်း ပိုရှုပ်လာမှာ သေချာတယ်’

‘ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ် ဖေဖေ’

‘ငါ သည်းညည်းမခံနိုင်ဘူး’

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ အဖေကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ အမေက တော့ ငါနဲ့ အဖေ အချီအချပြောနေရင် ဘေးက မျက်လုံးကလေး ကလယ်လယ်နဲ့ သာ နေတတ်တဲ့ လူ။ ငါတို့ စကားလေးဆုံးမှ လေချိုဝင်သွေးတတ်တယ်။

‘သားရယ်၊ မင်းအဖေဆိုလိုတာက တို့ မိသားစု တစ်ဝမ်းတစ်ခါးဝရင် ပြီးတာပဲ၊ လူများ လာရင် တာဝန်လည်း ပိုလာမယ်လေ၊ ဒါကိုပြောတာ၊ ပြီးတော့ ကိုအောင်ပန်းတို့ အနေနဲ့ ကလည်း သဘော တူအုံးမှ ’

‘ဦးလေး ဦးအောင်ပန်းနဲ့ လည်း ကျွန်တော်သွားဆွေးနွေးမှာ ပါ မေမေ’

‘အေး’

အဲ့ဒီ ‘အေး’က ငါ့အဖေရဲ့ ‘အေး’။ ညင်ညင်သာသာပြောတဲ့ ‘အေး’ မဟုတ်ဘူး။ သိလား ဒေါသတကြီးပြောတဲ့ ‘အေး’

‘အဲ့သလို သွားတိုင်ပင်လိုက်မှ ငါပါ ခွေးဖြစ်မှာ ကွ၊ သိလား...’

အဖေ ဘာဆိုလိုမှန်း ငါ ရုတ်တရက် မသိဘူးကွ။

‘ဒါလောက် တို့ အပေါ်ကောင်းတဲ့ အောင်ပန်း၊ ပြီးတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း။ ဟင် ... ခုလို တို့ မိသားစု ဟန်မပျက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေနိုင်အောင် ဘယ်သူက လုပ်ပေးထားတာလဲ။ သူက ငါတို့ စားပါ သောက်ပါ စေဆိုပြီး လုပ်ပေးထားတာ သူများ တွေပါဝင်စားအောင် မင်းက သွားပြောရင် ငါ ခွေးမဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်တော့မတုံး၊ ဟင် ... ကြည်ပြာ’

ငါဆိုလိုတာကို အဖေ သဘောမပေါက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတို့ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ရမလဲ။

ဦးအောင်ပန်း ငါတို့ အပေါ် ကျေးဇူးကြီးတာကိုတော့ ငါ မငြင်းပါဘူး ကွာ။ တကယ့်ကို ကျေးဇူးကြီးတာပါ။

တို့ အခုလုပ်ကိုင်စားသောက်နေတဲ့ ခြံက ဦးအောင်ပန်းပိုင်ခြံ။ သူ့မှာ က သစ်တော်သီးခြံတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ခြံတစ်ခြံကို ငါတို့ မိသားစုကို ပေးထားတယ်။ ကန်ထရိုက်သဘောပေါ့ကွာ။ ဒီခြံက ထွက်သမျှသီးနှံတွေကို တို့ သဘောအတိုင်း ကြိုက်သလိုလုပ်၊ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါ သူ့ကို ခြံဖိုးပေး ဒါပဲ။ ဒါတောင် အရှုံးပေါ်တဲ့ နှစ်ဆို ခြံဖိုးမပေးရဘူး။

အဖေနဲ့ ဦးအောင်ပန်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကွ။ မင်းတို့ နဲ့ ငါနဲ့ လို

ပေါ့။ အမေနဲ့ အဖေ အိမ်ထောင်ကျပြီးစက စီးပွားရေးအဆင်မပြေဖြစ်
နေလို့ ဦးအောင်ပန်းက ကြည့်ရှုထားတဲ့ သဘော၊ ငါ့တစ်သက်ရှိပြီ ဆိုပါ
တော့ကွာ။ ဒီခြံဟာ တို့ ခြံလို ဖြစ်နေပါပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ ငါ ခုနပြောတဲ့ အလုပ်သမားထပ်ငှားဖို့ ကိစ္စ
ဆိုတာလည်း ဘယ်သူ့ အကျိုးမှ ထိခိုက်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲ။ သီး
နဲ့အထွက်တိုးရင် ဒီခြံနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ သူမှန်သမျှ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိတာ
ပဲ မဟုတ်လား။

ငါ့ရဲ့ သဘောထားကို ဦးအောင်ပန်းကလည်း နားညံမယ်လို့ ငါယုံကြ
ည်ပါတယ်။ အဘိုးကြီးက လည်း ခေတ်ပညာတတ်ကြီးပဲ။ ပြီးတော့ခြံလ
ုပ်ငန်းမှာ အကျိုးဖြစ်မယ့်ကိစ္စမျိုးဆို သူက အံတိုနေပြီ။

‘သူတို့ မိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ။ တစ်သက်မ
မေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်က သူတို့ ကို ကျေးဇူးကန်းရာ
ကျတယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်မပြောတာပဲ။’

ငါ ခြံထဲဘက်ကို ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ တို့ စကားဝိုင်းဟာ ဒီမှာ ပြ
တ်ပြီပဲ။ အဖေနဲ့ ငါ ဆက်ဆွေးနွေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူးလေ။

ဦးအောင်ပန်းကို တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး မပြောဘဲ ‘သူတို့ မိ
သားစု’လို့ ငါပြောမိတာ ဘာအတွက်လဲ၊ မင်းတို့ သိပါတယ်လေ။ သိတ
ယ်မဟုတ်လား။

သူတို့ မိသားစုလို့ ပြောမှ သူရယ်၊ သူ့အစ်မ ဒေါ်စောနန်းရယ်၊ သူ့သ
မီး ‘အိမ်နန်းမေ’ရယ် ပါလာ တော့မပေါ့။ ဦးအောင်ပန်းရဲ့ အကြောင်း ငါ
ခေါင်းထဲ ရောက်လာတိုင်း အိမ်နန်းမေ အကြောင်းပါ ပူးတွဲပါလာမြဲဆို
တာ မင်းတို့ အသိသားပဲကွ။ အိုကွာ ... သူ့အကြောင်းထက် အိမ်နန်းမေ
အကြောင်းက ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ပိုပြီး နေရာယူနေတာပါလေ။

ငါ ခြံလုပ်ငန်းကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ အိမ်ပြန်တယ်။ လွယ်အိတ်ယူတယ်။ ငါကျောင်းသွား ရဦးမယ်။ ကျောင်းချိန် သိပ်ကပ်နေပြီ။

ကျောင်းရောက်ရင် အိမ်နန်းမေ နဲ့ တွေ့ရမယ်။

ဪ ... မေ့နေလိုက်တာ။

အိမ်နန်းဖို့ သစ်တော်သီးတစ်လုံး ခူးသွားဦးမှ ။

* * *

အခန်း(၂)

ငါ “အောင်ပန်း” မှာ နေတာ မင်းတို့ အသိ။

ငါ “ကလေး” မှာ ကျောင်းတက်တာ မင်းတို့ အသိ။

ကဲ ထူးဆန်းတယ် မဟုတ်လား၊ နေတာကတစ်မြို့၊ ကျောင်းတက် တာတစ်မြို့။

အေး... ဟုတ်တာပေါ့၊မင်းတို့ ကို ချစ်လို့ ၊ မင်းတို့ နဲ့ မခွဲနိုင်လို့ မင်း တို့ နဲ့ အတူတူပဲ တစ်ကျောင်း တည်းနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေါ့ကွာ၊ ချစ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ အမြဲတဲတဲ တွဲနေချင်ကြတာကလား။

တကယ်တော့ ခြောက်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကို နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လုပ်နေရတဲ့ ကိစ္စဟာ သိပ်မလွယ်လောက်ဘူး ၊ဒါပေမဲ့ငါ့အဖို့ တော့ ခြောက်မိုင်ဟာ အနီးကလေးပါကွာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆိုရင် ကမ္ဘာအနှံ့တောင် ရောက်နိုင်တာပဲ။

ဒါပေါ့...အိပ်မက်ပေါ့။ ငါ့အဖို့ တော့ အိပ်မက်လိုပါပဲကွာ။အိပ်မက် ဆိုတာ တကယ်မှ မဟုတ်ဘဲ။

ငါ့ဘဝမှာ “အိမ်နန်း” ဟာ အိပ်မက်ပေါ့ ၊ဘယ်လို့ မှ ပေါင်းစပ်လို့ မ ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ပါကွာ။ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သာလိကာလိုပဲ ထပ် ပြောပါရစေ။ ‘အိမ်နန်း’ ဟာ ငါ့အိပ်မက်။

အချစ်ဆိုတာ မအိပ်ဘဲမက်တဲ့ အိပ်မက် မဟုတ်လား။ ငါကြောင်ပါ တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အိမ်နန်းကို ချစ်တယ်။

အိမ်နန်းရဲ့ မျက်နှာကို ငါနေ့တိုင်းကြည့်ချင်တယ်။ ကျောင်းဖွင့်ရက် တိုင်း အိမ်နန်းကို ငါမြင်ရတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ကို ငါမကြိုက်ဘူး။

ကဲ ... ရှင်းပြီလား၊ ငါ ဘာကြောင့် အောင်ပန်းကနေ ကလေးမှာ ကျောင်းလာတက် ရတယ်ဆိုတာ။

စိတ်မကောင်း မဖြစ်ကြပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းတို့ ကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ အိမ်နန်းကိုလည်း ချစ်ပါတယ်။ မတူတော့ မတူဘူး။ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ လေ၊ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့။

အိမ်နန်းကို ငါ ပိုချစ်တယ်ဆိုလို့ မင်းတို့ စိတ်မညစ်ကြပါနဲ့ ၊ ပြောစရာရှိပါတယ်။

‘၁၅၀၀’ အချစ်ထက် ‘၅၂၈’ အချစ်က ပိုပြီး သန့်စက်သတဲ့ ကွ၊ အဲ့သလို ဖြေကြပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား။

* * *

ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်မြည်သံတွေ အားလုံးထဲမှာ ငါ့အဖို့ ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံဟာ သာယာနာပျော်ဖွယ် အကောင်းဆုံးပဲ။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံထက် သာယာနာပျော်ဘွယ်ကောင်းတယ်။

ငါက ကျောင်းမှာ ပျော်တဲ့ ကောင်ကို။ ဒီနေရာမှာ တော့ အိမ်နန်းမေ

နဲ့ ကျောင်းမှာ ဆုံရတာ မို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ပညာသင်ရတာ ကို ငါပျော်တာ မင်းတို့ အသိပဲ လေကွာ။ အတန်းထဲမှာ ငါဟာ စာအတော်ဆုံး နံပါတ်ဝမ်းကျောင်းသားမဟုတ်ပေမယ့် ပညာ လိုလားတာတော့ အမှန်ပဲ။

ငါ့အဖေက ပြောဖူးတယ်။ ပညာတတ်ထားရင် ကူလီထမ်းစားရတောင်မှ သူများ ရဲ့ အထက်က နေနိုင်တယ်တဲ့ ။

ဒီစကားကို ငါ သိပ်ကြိုက်တာပဲ။

ဟော ... ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရပြီ၊ မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး ။ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းသံ မဟုတ်ဘူး ၊ စာသင်ခေါင်းလောင်းသံ ခေါင်းလောင်းက နှစ်ခါထိုးတယ်။ ပထမခေါင်း လောင်းက ကျောင်းတင်ခေါင်းလောင်း၊ ဒုတိယခေါင်းလောင်းက စာစပြီးသင်ဖို့ အချိန် သတ်မှတ် ပေးတဲ့ ခေါင်းလောင်း။

ခု ငါကြားရတာ ဒုတိယခေါင်းလောင်းပေါ့၊ ငါ ကျောင်းနောက်ကျတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက မြင်တယ်။ ထင်လည်း ထင်ထားတယ်။ သူ ဒီလိုပဲ စောင့်နေလိမ့် မယ်လို့ ။ အိမ်နန်းပေါ့။ ငါ ချစ်တဲ့ အိမ်နန်းမေ။

သူဟာ အမြဲတန်း ငါ့ကို ကျောင်းတံခါးဝက စောင့်တယ်။ ငါကလည်း အမြဲနောက်ကျတယ်။ အောင်ပန်းကနေ လာရတဲ့ ခရီးကိုး။

မိချိုကတော့ ပြောဖူးတယ်။ မိချိုဆိုတာ ဖက်တီးချိုပေါ့။ ဆတ်စလူးစိန်လေ၊ ငါတို့ အတန်း ထဲမှာ စာအတော်ဆုံး အစပ်စုဆုံး၊ အဝဆုံး၊ အစားအပုတ်ဆုံး၊ စကားအများ ဆုံး ကောင်မလေးပေါ့။

အေး ... အဲဒီ မိချိုကတော့ ပြောဖူးတယ်။ ‘နန်းမေဟာ အမြဲနောက်

ကျတယ်၊ ကျောင်းတက်ခါနီး မှ ချည်း ကျောင်းကို ရောက်လာတယ်၊ ပြီး တော့ အိမ်ကနေ ကျောင်းကိုလည်း မော်တော်ကားနဲ့ ၊ ကားပေါ်ကဆင်း လာရင်လည်း ပိုသိပတ်သီ၊ ထဘီမနိုင် ပဝါမနိုင်နဲ့ ၊ ဘယ်တော့မှ အဆင် သင့်ဖြစ်မလာဘူး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိဘူးတဲ့ ’

ဟုတ်တယ်။ အိမ်နန်းမဟာ ကျောင်းကိုလာတဲ့ အခါ သူများ တွေ လို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အစီအစဉ်တကျမရှိဘူး။ မမြဲပဲ ကျောင်းရှေ့ရောက်ဖို့ ကားပေါ်ကဆင်းမှ ဆံပင်ကို သားရေကွင်းစည်း ရတာ နဲ့ ၊ အကျ..လုံချ ည်ကို ဆွဲဆန့်ရတာ နဲ့ ၊ ကျောင်းစာအုပ်တွေ လွယ်အိတ်ထဲ အစီအစဉ်တ ကျထည့် ရတာ နဲ့ အမြဲ အဲသလိုပဲ၊ ငါကလည်း အဲဒါလေးတွေကိုပဲ သ ဘောကျနေတာ။

ဒါပေမဲ့ သူ ငါ့ကို အမြဲရှုံးတယ်၊ သူ့ကျောင်းရောက်ပြီးမှ ငါကျောင်း ရောက်တယ်။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ ပိုသိပတ်သီနိုင်နိုင်၊ ကျောင်းလာခါနီး အိမ်က ရေတော့ချိုးလာမှာ ပဲ။ ငါက ကျောင်းရောက်ပြီဆိုရင် ချွေးမဆဲ သေးဘူး။ လက်ဖျားမှာ ၊ တံတောင်ဆစ်မှာ နွားချေးတွေ၊ သဲတွေ၊ ဖုန် တွေ မစင်သေးဘူး၊ ခြံထဲက ကျောင်းကို တန်းလာခဲ့တာကိုး ...။

ဒီတော့ အိမ်နန်းက ငါ့ကို ပြောတယ်။

‘နင်ဟာလေ အမြဲပဲ ပိုသိပတ်သီနဲ့ နင့်ပုံစံကို ငါ သိပ်ကြိုက်တာပဲ ’တဲ့

။

ငါ ဒီနေ့ အမေရိကန်ကျောင်းသားအကျ.. ဝတ်လာတယ်။ နေ့တိုင်း လိုလိုပဲလေ၊ ခြံထဲက တန်းလာတာဆိုတော့ ဒီကျ..နဲ့ ပဲပေါ့။ ချွေးတွေ တောင်မတိတ်ချင်သေးဘူး။ ချိုင်းကြားမှာ ဆို ချွေးကွက်ကြီးနဲ့ ။

နွားကျောင်းသား အကျ..ဆို ငါကြိုက်တယ်။ အမေရိကန်မဟုတ်ပေမ ယ့် တို့ ရာသီဥတုနဲ့ အဆင်ပြေတယ်၊ ငါ့အလုပ်နဲ့ လည်း ကိုက်ညီတယ်။

နေချင်သလိုနေ ပေချင်သလိုပေ တကယ်ပါ။ ငါအိုင်တင်ခံဖို့ ဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘဝနဲ့ ကိုက်ညီလို့ ဒါကိုပဲ အိမ်နန်းပြောသေးရဲ့ ။

ငါက အသားနည်းနည်းညှိတယ်။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း ခြံလုပ်ငန်းနဲ့ သာ အချိန်ကုန် တတ်တော့ ငါ့အသားတွေဟာ နေလောင်ပြီးကျစဟ်လစ်နေတယ်။ နေပူထဲမှာ အနေများ တော့ ငါ့မျက် လုံးတွေက အမြဲတမ်းမှေးကုတ်ပြီး ပြောင်လက်နေတတ်တယ်။ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား ဘဝမဟုတ် တော့ ငါ့မျက်နှာက အမြဲမှုန်တေတေဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ ငါ့ဆံပင်က နည်းနည်းရှည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘဝနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ငါကဆံပင်ရှည်တာ လှတယ်ထင်လို့ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အထင်ကို ပြောရရင်တော့ အလှဆိုတာ ဘဝပါပဲ။

‘အပြာရယ် နင့်ဟာက တရားလွန်တယ်’

အိမ်နန်းက ကျောင်းတံခါးဝကနေဆီးပြီး အပြစ်တင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကရုဏာဒေါသောပါ။

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟ’

‘နေ့တိုင်း ကျောင်းနောက်ကျတာ အကောင်းမှတ်နေလား’

‘ဟ ... ငါကလည်း ဘယ်ကျောင်းနောက်ကျချင်ပျံ့မလဲ၊ အိမ်မှာ အလုပ်ကမပြတ်လို့ ပေါ့’

‘တော်ရုံတန်ရုံဆိုလည်း ... အေးလေ .. ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ ပါ ခြံအလုပ်ကလည်း နင်မှ မလုပ်ရင် နင့်အဖေတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံလုပ်ရမှာ ကိုး ...’

‘ကဲပါဟာ ... လာ စာစသင်နေလောက်ပြီ’

ငါတို့ နှစ်ယောက် အတန်းဘက်လျှောက်လာကြတယ်။ ဒီတော့မှ သတိရတယ်။ အိမ်နန်းဖို့ ခူးလာတဲ့ သစ်တော်သီး။

‘ရှေ့ ... တို့ ခြံကထွက်တဲ့ အသီး၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဒီအသီး အကြီးဆုံးပဲ’

‘ဘာရယ် ... နင့်ခြံ ဟုတ်လား’

ငါတို့ နှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြတယ်။ ဟုတ်သားပဲ၊ တို့ ခြံလို့ ငါကပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်တော့ ဒီခြံဟာ အိမ်နန်းအဖေရဲ့ ခြံမဟုတ်လား၊ ဒါကို အိမ်နန်းက သက်သက်ကျီစယ်တာလေ၊ အိမ်နန်းမှာ ငါ့ကို နှိမ့်ချချင်တဲ့ စိတ် မရှိရှာပါဘူး။

ဆရာ မရောက်သေးဘူး၊ တစ်တန်းလုံး ဆူညံနေကြတုန်းပဲ။

ငါတို့ အတန်းဝလည်း ရောက်ကရော ကိုဖေသန်းရဲ့ အသံကို အကျယ်ကြီး ကြားလိုက် ရတယ်။

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာ’

တစ်တန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားပြီး အခန်းဝကို ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ အားလုံးမတ်တပ်ရပ် ပြီးသား၊ အခန်းဝက ငါနဲ့ အိမ်နန်းဝင်လာတာလည်း တွေ့ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကိုဖေသန်းကို ဝိုင်းဆဲ ကြတာပေါ့။

‘ကိုယ်ဖေကိုယ်သန်း ... ကိုယ်နှမကိုယ်သန်း’ အို ... စုံလို့ ။

ကိုဖေသန်းက အတန်းထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး၊ အနောက်ဆုံး၊ သူ့ကို အားလုံးက ချစ်ကြ သလို ဘယ်သူကမှ မရှိသေကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုဖေသန်းကို ‘ကိုယ်ဖေကိုယ်သန်း’လို့ ခွာနီးက နာမည်ပေးထားတာ။ ခွာနီးက ချင်းကလေး၊ သူက စကားတတ်တယ်။ စကားပုံတွေ၊ ပုံပြင်တွေနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းပြီး ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်တယ်။ တစ်တန်းလုံးမှာ ကိုဖေသန်းကို နှိမ်နိုင်တာ သူပဲရှိတယ်။

တို့ အတန်းထဲရောက်ပြီး နောက်ကဆက်ရက် ဆရာရောက်လာတယ်။ ဆရာဆိုတာ ဆရာမပါ။ မြန်မာစာ ဆရာမ။

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာမ’

အားလုံး နေသားတကျရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကိုဖေသန်းကပဲ ပြုန်းဆိုမတ် တပ်ထတယ်။ သူ့ကို ဆရာမ ရောအတန်းသားအားလုံးကပါ ဂရုစိုက်လိုက်ကြမှ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆရာမနားကိုလျှောက်သွားတယ်။ ဘောဖျက်အေး ... အင်္ဂလိပ်လို ဒတ်စတာပေါ့ကွာ) ကိုယူပြီး ကျောက်သင်ပုန်းကို အားရပါးရ ပွတ်နေတော့တာပဲ။ တစ်တန်းလုံးဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ဘာမှ မှ ရေးထားပြီးသား မရှိဘဲကိုး။ ဘာမှ ရေးမထားတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းကို ကိုဖေသန်းက အတင်းဖျစ်ညှစ်ပြီး ဖျက်နေတော့ ရယ်ရတာ ပေါ့။

ဒီလိုလေကွာ၊ ခုမြန်မာစာသင်တဲ့ ဆရာမက မှာ ထားတယ်။ သူ့အတန်းချိန်းကျရင် သူမ ရောက်ခင် ကျောက်သင်ပုန်းကို အမြဲဖျက်ထားနှင့်ရမယ်လို့ ကိုဖေသန်းကို မှာ ထားတာကိုး။

အဲဒါကို ကိုဖေသန်းက သက်သက်နောက်တာ။

သူက ဟန်လုပ်ပြီး တအားဖျက်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဆရာမကပါ မနေနိုင်ဘူးရယ် တော့တာပဲ။

ဆရာမက သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ သူ့ကိုနောက်ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်မ ဆိုးဘူး။ ငါတို့ ကလည်း မဖွယ်မရာတော့ မနောက်ပါဘူး။ မိခင်ကို သားငယ်က ကျီစယ်တဲ့ သဘောမျိုး သာ နောက်တာပါ။ ဒါကို ဆရာမကလည်း သိတော့ ခွင့်လွှတ်ထားတာပေါ့။ ဆရာမကို တို့ သိပ်ချစ်တာပဲ ကြောက်တော့သိပ်မကြောက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမစာသင်ရင်တော့ တို့ တစ်တွေ အမြဲအာရုံစိုက်ကြ တာပဲ ဆရာမကလည်း သင်တဲ့

အခါ အာရုံမစိုက်စိုက်အောင်ကို သင်နိုင်တာကိုး။

ကိုဖေသန်းက ကျောက်သင်ပုန်းဖျက်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ကျ ပန်ကျခါပြီး ပြုံးစစနဲ့ သူ့နေရာကို ပြန်လာတယ်။ သူ့သူ့နေရာကို ရောက်လို့ ထိုင်လိုက်မှ ဆရာမက ပြန်ခေါ်တယ်။

‘ဖေသန်း လာအုံး’

ကိုဖေသန်းက ပြုံးစစနဲ့ ပဲ ဆရာမအနားသွားရပ်တယ်။ ဆရာမက ကျောက်သင်ပုန်းဖျက် (ဒတ်စတာ)ကို ကောက်ပြီး ကိုဖေသန်းလက်ကို လှမ်းပေးတယ်။

‘ဖေသန်းရယ် ... နင့်ကိုခိုင်းလိုက်ရင် တစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘူး ရော့ ... သေသေချာချာပြန်ဖျက်၊ ဟိုမှာ ... စင်မှ မစင်ဘဲ’

တစ်တန်းလုံး ပွဲကျပြန်ရော။ ဆရာမက အဲဒီ လိုပဲ၊ သူ့ကိုနောက်ရင်ပြန်နောက်တဲ့ နည်းနဲ့ ဒဏ်ပေးတတ်တယ်။ ခုလည်း ဘာမှ ရေးမထားတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းကို ကိုဖေသန်းကဖျက်တော့ ဆရာမက ဖျက်ပြီးသားကိုပဲ ထပ်ဖျက်ခိုင်းတာပေါ့။ ဒဏ်ပေးတဲ့ သဘောလည်း ပါတယ်။ ကျီစယ်တဲ့ သဘောလည်း ပါတယ်။ သမားဂုဏ်လည်း မြောက်တယ်။

ငါ့စိတ်ထဲမှာ အသိတစ်ခု တိုးလာတယ်။ ဆရာဆိုတာ တပည့်ထက် တော်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာဖြစ်တာ။

စာစသင်တော့ တစ်တန်းလုံးငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဒါပေါ့ ကျောင်းသားဆိုတာ စာသင်တဲ့ အခါ စာမှာ သာ စိတ်ဝင်စားရမှာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ငါ နန်းအိမ်မေကို ဘာလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသလဲ။ သူက ကော ငါ့ကို ဘာလို့ ကြည့် နေပါသလဲ။ ကဲ ...။

ဆရာမရဲ့ အသံက နားထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။

‘ကဲ ... လာမယ့်လမှာ တစ်ကျောင်းလုံး စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမယ်။ ပွဲမဝင်ခင်မှာ အပြင် မှာ လေ့ကျင့်ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဒီအတန်းတစ်တန်းတည်း စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲလုပ်ကြရအောင်၊ခေါင်းစဉ်ပေးမယ် ’

ဆရာမက ကျောက်သင်ပုန်းဘက် လှည့်သွားတယ်။ ငါတို့ အားလုံးက ခေါင်းစဉ်ပေးမယ် ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ ဆရာမက တော်တော်လေးကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ ကျောက်သင် ပုန်းပေါ် မြေဖြူနဲ့ ရေးချလိုက်တယ်။

စုပေါင်းစိုက်ပျိုးခြင်း

ငါ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အခွင့်အရေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားရသလိုပဲ။ ငါ ဝမ်းနည်း မိတယ်။ ဒီစာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲမှာ ငါရှုံးမှာ ပဲ၊ နိုင်တယ်ပဲထားအုံး။ ငါရေးသမျှဟာ စိတ်ကူးသာဖြစ် လိမ့်မယ်။ စိတ်ကူးကနေ လက်တွေ့ဖြစ်ရမယ်တဲ့ ။ ငါ့စိတ်ကူးဟာ စာရွက်တွေပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း တင်ကျန်နေမယ့်စိတ်ကူးမျိုးပါလား။

ငါ့စိတ်ကူးကို ငါ အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ပါဘူးလေ။

* * *